

Льонокомбінат став другою домівкою

Двадцять три роки Валентина Олександрівна присвятила наполегливій праці на Рівненському льонокомбінаті. Пройшла шлях від простої працівниці до майстра зміни. Здобула неоціненний життєвий досвід та хороших, вірних друзів. Багато чого довелося в житті пережити, ніколи не здавалася. І навіть у цей непростий час з оптимізмом дивиться у майбутнє.

Народилася Валентина Олександрівна 22 травня 1955 року. В селі Висоцьк, що розташоване над річкою Горинь у Дубровицькому районі. В ті далекі часи це містечко було районним центром. Діяв у селі навіть Будинок культури, побудований у 1956 році.

- Саме там працювали мої батьки – тато Олександр Степанович, кіномеханіком, а мама Дарія – техпрацівницею. Тато був не тільки хорошим спеціалістом у своїй галузі, а й хорошою людиною, його в селі знали і поважали. В період, про який йде мова, в клубі можна було не тільки кіно подивитися, а й концерт. Адже приїжджали хорові і танцювальні колективи. При клубі діяв навіть хоровий колектив. Частенько я бувала там і не тільки, щоб кіно подивитися, а й для того щоб допомогти мамі

- згадує Валентина Олександрівна.

з роботою.

В сім'ї нас троє - і всі дівчата, я середня була. Одна сестра, ще при Радянському Союзі поїхала цілину піднімати, так і залишилася в Казахстані, а інша в Харкові живе. З дитинства діти гуртувалися, мала дуже хороших друзів – разом і книжки читали, і фільми дивилися, і в колгосп на роботу ходили. У сім років я пішла до Висоцької середньої школи. Більшість учнів, що відвідували заняття, були не місцеві, адже тоді не у всіх населених пунктах були школи. Саме для іногородніх дітей при школі діяли гуртожитки, де вони жили, поки вчилися, і тільки на вихідні та канікули роз'їжджалися по домівках.

Мої шкільні роки проходили весело і активно. Особливо захоплювалася російською мовою і літературою, які викладала наш класний керівник – дивовижна жінка і хороший педагог. Дивлячись на неї, я й собі мріяла в майбутньому опанувати професією педагога. У школі відповідала за культурно-виховну роботу. В рамках цієї діяльності проводила організацію різних вечорів для учнів, крім того, сама брала активну участь в їх проведенні: і співала, і танцювала, і поезію читала. Одним словом, активістка, - розповідає Валентина Олександрівна.

- Як і в багатьох інших школах в нашій теж була піонерська кімната, де зберігалися атрибути піонерської організації. Саме тут народжувалися сценарії вечорів та проводилися репетиції. Новорічні карнавали проходили в будинку культури. Якщо на свято прийшла в костюмі, то обов'язково нагороджували премією. Пригадую, як вже були старші, я та моя краща подруга прийшли у військовій формі на святкування Нового року. В суботу ми вчилися, а після уроків проходив якийсь вечір, спочатку конкурси, а потім танці. Крім художньої самодіяльності я займалася стрільбою. Навіть на змагання в Дубровицю їздила, виборота призове місце, - згадує жінка.

Після закінчення школи Валентина Бойчура вирішила здійснити свою мрію і подала документи в Рівненський педагогічний інститут. А коли дізналася, що не вступила, дуже засмутилася. Не вистачило всього-на-всього декількох балів.

- Проте сидіти у батьків на шії мені зовсім не хотілося, тому вирішила піти працювати. Постало питання: «Куди?». Моя старша сестра, Ніна Олександрівна, працювала на Рівненському льонокомбінаті в мотальному цеху. Тож я не довго роздумуючи приїхала на комбінат в пошуках роботи. Начальник льоночесального виробництва Руфіна Леонідівна Малигіна поспілкувалася зі мною і навідріз відмовилася мене брати на роботу, так як мені ще не було вісімнадцяти. Та я таки її упросила, запевнила, що робитиму повний робочий день. Прийняли мене ділильником льону в льоночесальний цех. Згадую свій перший робочий день – додому мене практично несли, і це при тому, що в роботі я не була новачком,

Починаючи з восьмого класу під час канікул дівчина працювала в лісництві: сапала і полола посадки, збирала живицю. А весною виходили для посадки берези і сосни.

- За зміну близько тонни льону треба було поділити на малюнькі жмутки вагою 120 грам. Найлегше було ділити львівський льон. Через рік в 1973 мене перевели на посаду оператора льоночесальних машин по четвертому важкому розряду. Процес льоночесання призначений, щоб знизити неоднорідність волокна.

Вступила в Текстильний технікум на факультет планування на підприємствах легкої промисловості за спеціальністю «технік-плановик». Навіть не сподівалася, що вступлю. Навчалася на заочному відділенні. У 1982 мене перевели контролером якості ВТК в льоночесальному цеху. А по закінченню технікуму призначили інструктором виробничого навчання у льоночесальному виробництві. Навчала новеньких, які приходили на роботу без спеціальної освіти. В 1988 році перевели на посаду майстра зміни льоночесального виробництва.

Третя зміна, в якій мене призначили майстром, була однією з відстаючих. В зміні працювало близько сімдесяти чоловік. Майстер зміни мав стежити за дисципліною та технікою безпеки в цеху. Вміло розставити зміну, адже від цього залежав виробіток. Огляд машин, прийом і здача зміни. Кожну зміну якусь із машин чистили та ремонтували при потребі, майстер мав її здати і прийняти. Не зважаючи, що була майстром зміни, завжди своїм дівчатам допомагала, особливо в нічну зміну. Іду цехом, дивлюся одна з моїх підопічних засинає за машиною, заміню її на півгодини, щоб вона перепочила та підбадьорилася, - згадує нелегкі роки праці на Льонокомбінаті наша героїня.

Працюючи майстром, Валентина Олександрівна розробила схему, за якою розставляла дівчат, тож каже, всіх залучила до співпраці, заради загального блага. І результат не заставив себе чекати.

- Несподівано для всіх наша зміна отримує перше місце за результатами виробітку. Ніхто не міг в це повірити, а нам це вдалося. І все завдяки злагодженій і спільній роботі, для загального добробуту. Дуже хороший колектив, хоча всяке бувало, але з часом забулося, залишилися лише хороші спогади. Іноді як зустрінемося де в місті, то наче рідні, не можемо нарадуватися тій зустрічі. Мені частенько сниться мій льоночесальний цех – розповідає пані Валентина. – Була членом Добровільної народної дружини. Ми надавали допомогу державним правоохоронним

органам в охороні громадського порядку.

У 1995 році розрахувалася з Льонокомбінату, так як мені запропонували роботу в Обласному управлінні Пенсійного фонду України. Спочатку я не дуже й хотіла, а потім погодилася. Прийняли мене на посаду провідного спеціаліста в господарсько-розрахунковий відділ надходжень по регресних вимогах. Займалася збором справ з нещасними випадками, розглядалися і подавалися регресні вимоги організаціям і підприємствам. Через рік мені присвоїли дванадцятий ранг державного службовця. Пізніше у зв'язку з відсутністю юридичної освіти мене перевели в Рівненський міський відділ Пенсійного фонду України. Звільнилася я в 2010 році у зв'язку з виходом на пенсію.

Зі своїм майбутнім чоловіком познайомилася в місті, під час чергової прогулянки, які влаштовували разом з сестрою. Маю двох дітей сина і доньку. Вже й онуки доросли – старшому вже двадцять два, вчиться в Польщі, онука теж вже вчиться в Рівненському коледжі, а наймолодший ще в школу ходить.

Частенько тягне на Льонокомбінат, за роки праці це місце стало мені другою домівкою. І кожного разу, як приїжджаю сюди, серце починає битися по молодечому, минуле спливає в спогадах. І коли та молодість пройшла, здається, ще не так давно прийшла на роботу, а тут вже й старість у двері стукає. Як дізналася про те, що Льонокомбінат буде відновлюватися, радості не було меж. Відвідувала екскурсію – таке жахиття навіть в страшному сні не могло приснитися. Знищили, розікрали, залишилися одні стіни та й ті неблаганний час підточував. Це щастя, що Олег Червонюк взявся відбудувати підприємство та налагоджувати виробництво. Дай йому Боже здоров'я і терпіння продовжувати рухатися в тому ж напрямку на благо нашої країни.